

James Allen

Ahogyan gondolod

ingyenes e-book

Előszó

Ezt a kis könyvet (amely elmélkedéseim és tapasztalataim eredménye) nem egy kimerítő értekezésnek szántam, a gondolat erejének sokak által megírt témájáról. Sokkal inkább gondolatébresztőnek, mint magyarázatnak, amely arra ösztökél férfiakat és nőket, hogy felfedezzék és felfogják az igazságot, hogy

„Ők maguk, formálói önmaguknak”

gondolataik által, amelyeket önmaguknak választanak, és önmagukban megerősítenek; hogy az elme mesterszabója úgy a belső jellemvonások ruhatárának, mint a külső körülményeknek ruhatárának. Valamint, ha eddig tudatlanságban és fájdalommal szabták ruháikat, most megvilágosodva és boldogan tehetik mindezt.

James Allen Ilfracombe, Anglia

I. Gondolatok és jellemvonások

A mondás, mely szerint

„Ahogyan szívből gondolod, olyan is vagy”

nem csak zavarba hozza magát, az emberi lényt, de annyira átfogó, hogy kihat az ember jelenlegi körülményire és élete minden egyes részletére. Az ember tulajdonképpen az, amit gondol, jelleme pedig az összes gondolatának komplett eredménye.

Ahogyan egy növény a magból hajt ki, s nélküle nem is létezhetne, így az ember minden cselekedete a gondolat rejtett magvából fakad, és nem jöhetett volna felszínre a nélkül. Ez érvényes az úgynevezett „spontán”, vagy „meggondolatlan” tettekre is ugyanúgy, mint az átgondoltan kivitelezettekre. A cselekedet a gondolat virága, míg a boldogság vagy szenvedés annak gyümölcsei, az ember így gyűjti be saját gazdálkodása édes és keserű gyümölcseit.

Az elmebéli gondolat alkotott meg minket.

Mivé gondolat által lettünk azt építettük meg.

S ha az ember agya gonosz dolgot forral

A kín jön utána, mint kerék az ökör után

S ha kitart a gondolat tisztasága mellett

A boldogság „árnyék-biztosan” követi

Az ember egy törvény általi növekedés, nem egy művészi alkotás, az okok és hatások olyan egyértelműek és el nem térők a gondolatok rejtett birodalmában, mint a látható és anyagi világban. Egy nemes és Isteni jellem nem szívességből, vagy szerencséből olyan amilyen, hanem a jó

gondolkodásra folyamatosan törekvés természetes eredménye, az Isteni gondolatokkal hosszan ápoltság közösség hatása. Egy aljas és állatias jellem, ugyanazon folyamat útján eredménye a hitvány gondolatok melendetésének.

Az ember önmagát alkotja meg, vagy dönti romokba. Gondolatai fegyvergyárában készíti el fegyvereit, amellyel lerombolja önmagát. Maga alakítja ki azokat a szerszámokat is, amelyekkel boldogság, az erő és a békesség mennyei palotáját magának megépíti. A gondolatok helyes megválasztásával és használatával az ember isteni tökéletességre emelkedik. A gondolatokkal történő visszaélés és a rossz használat által a gonosz szintje alá süllyed. E két szélsőség közé beilleszthető a jellem minden árnyalata, és az ember, aki azok alkotója és mestere.

A manapság napvilágot látott és újra felfedezett lélekbe hatoló igazságok közül, egyetlen egy sem ilyen örömteli és gyümölcsöző ígéret, mint ez – hogy az ember a gondolatok ura, jellemének szobrása, alkotója és formálója helyzetének és az őt körülvevő dolgoknak és sorsának.

Tehetség, értelmes és szerető lényként, az ember, aki ura saját gondolatainak, kézben tartja minden helyzet kulcsát, és magában hordozza azt az átalakító és megelevenítő elhatározást, amely által azzá teszi önmagát, amivé óhajtja.

Az ember mindig a „gazda”, még a leggyengébb és legelhagyatottabb állapotában is. De gyengeségében és leépültségében ostoba gazda, aki félre kormányozza "gazdaságát". Amikor elgondolkodik körülményein, és szorgalmasan keresi a törvényt,

mely léte alapját képezi, akkor bölcs gazdává válik, aki energiáit ésszel irányítja és gondolatainak gyümölcsöző irányt szab. Ilyen a tudatos gazda, és az ember csak így, a gondolat törvényének saját életében történő felfedezésével válhat azzá. Ez a felfedezés teljes mértékben használat, önelemzés és tapasztalat kérdése.

Csak kitartó kutatás és bányászat eredményeképpen lelünk aranyat és gyémántokat. Az ember, lényével kapcsolatos minden igazságot megtalálhat, ha elég mélyre ás elméjében és lelkében. Hibátlanul be tudja bizonyítani, hogy jellemének formálója, életének szobrása, és sorsának építője, ha megfigyeli, irányítás alatt tartja és megváltoztatja gondolatait, nyomon követve önmagán, másokon, életén és körülményein, azok hatásait. Eszközként használva aztán minden tapasztalatát, legyen az akár a legjelentéktelenebb, mindennapos esemény is hogy elérkezzen önmaga megismeréséhez, amely megértés, bölcsesség és erő. Ebben az irányban és nem másképp, feltétlen törvény az, hogy

„Aki keres, az talál;
és aki kopogtat, annak ajtót nyitnak”.

Éppen ezért csak türelemmel, gyakorlással, és szakadatlan utánajárással tud az ember belépni a tudás templomának ajtaján.

II. A gondolat hatása a körülményekre

Az ember elméje egy kerthez hasonló, amelyet okosan művelnek, vagy hagynak elvadulni; de akár művelt, akár elhanyagolt, mégis terem. Ha nem ültetünk bele hasznos magokat, bőséges hasztalan gyommag mennyiség fog behullani, és saját fajtáját fogja a kertben elszaporítani.

Ahogyan a kertész megműveli a telkét, azt a gaztól megtisztítja, és neki tetsző virágokat, gyümölcsöket termeszt, úgy kellene az embernek elméje kertjét is gondoznia. Kigyomlálni a helytelen, hasztalan, tisztátalan gondolatokat, és a tökéletesség irányába fejleszteni az igazság virágait és gyümölcseit, és a hasznos és tiszta gondolatokat. Követve ezt a folyamatot, az ember előbb vagy utóbb felfedezi, hogy Ő maga lelkének főkertésze, és életének igazgatója. Leleplezi önmagában a gondolatok áramlását és egyre pontosabban megérti, hogy a gondolatok ereje és az elme részei hogyan alakítják a jellemet, a körülményeket és sorsunkat.

A gondolat és a jellem egy, és ahogyan a jellem csak a környezetünkön és körülményeken keresztül fedi fel, mutatja meg magát, úgy az egyes ember külső életkörülményeit vizsgálva azt látjuk, hogy az megegyezően összefüggésben van belső állapotával. Ez nem azt jelenti, hogy egy ember körülményei bármely időpillanatban jellemvonásairól teljes képet adnak, hanem azt, hogy ezek a körülmények annyira bensőséges összefüggésben vannak valamely belső életbevágó gondolat-elemével, hogy az adott pillanatban elengedhetetlenek az egyén fejlődéséhez.

Minden ember ott van, ahol létének törvénye szerint van; a gondolatok, melyeket önnön jellemébe

beleépített juttatták oda, és életének körülményeiben egyetlen tényező sem véletlenszerű, hanem egy olyan törvény eredménye, amely nem téved. Ez épp úgy igaz azokra, akik úgy érzik, nincsenek összhangban körülményeikkel, mint akik úgy érzik elégedettek azokkal.

Haladó és fejlődő lényként az ember bárhol is legyen, amit megtanul, abban van lehetősége a növekedésre; és amint megtanulta azt a szellemi leckét, amelyet az adott körülmény tartogatott számára, az a körülmény megszűnik, másiknak adva át a helyet.

Az embert addig hányják, vetik a körülmények, míg elhiszi önmagáról, hogy külső tényezők teremtménye, de amikor ráébred, hogy ő maga teremtő erő, és parancsolhat a lénye rejtett talajának és magjának, melyből a körülmény kinő; jogos gazdájává válik önmagának.

Azt, hogy a körülmények gondolatokból fejlődnek ki, mindenki tuja, aki bármilyen hosszan öntisztítást, vagy önmérsékletet gyakorolt. Így megtapasztalhatta, hogy körülményeinek megváltozása pontosan arányban állt mentális állapotának megváltozásával. Ugyanennyire igaz, hogy amikor az ember őszintén rászánja magát, hogy orvosolja jellemének hibáit, megváltozik, és szemmel láthatóan fejlődik, gyorsan halad át az előzmények következményeinek viszonyosságain. A lélek azt vonzza, amit titokban melenget, azt, amit szeret és azt is, amitől fél. Felér a dédelgetett vágyak magasságáig; alászáll a buja kívánságainak szintjére. A körülményekben kapja meg a lélek azt, ami az övé.

Minden gondolat-mag, melyet az elmébe elvetünk, vagy behullani, és ott meggyökerezni hagyunk,

megtermi saját gyümölcsét. Cselekedeteinkben előbb vagy utóbb kivirágzik és meghozza saját lehetőség és körülmény gyümölcseit.

A külső körülményvilág önmagát a belső gondolatvilág formájára alakítja, a kedvező vagy kedvezőtlen külső feltételek egyaránt olyan tényezők, amelyek az egyénnek legjobban a javára válnak. Saját termésének learatójaként az ember megtanulja mind a szenvedést, mind a gyönyört.

Azokat a legbelsőbb kívánságokat, vágyakat, gondolatokat követve, melyeknek hagyja, hogy életét uralják (a tisztátalan képzelgés lidércfényét űzve, vagy rendíthetetlenül járva az erős és magas szintű törekvés útját) az ember végül megérkezik azok életének külső körülményeiben történő gyümölcsözéséhez és kiteljesedéséhez.

A növekedés és megváltoztatás törvényei bárhol elérik céljukat. Az ember nem a végzet zsarnoksága miatt jut a szegényházba, vagy a börtönbe, hanem aljas gondolatainak és alávaló kívánságainak nyomán. Ugyanígy egy tiszta elméjű ember nem esik hirtelen bűnbe valamely kényszer, vagy pusztán külső hatás miatt. A bűnös gondolatot titokban hosszú ideig befogadta szívébe, és adandó alkalommal az megmutatta összegyűjtött erejét. A körülmény nem formálja az embert; hanem felfedi neki önmagát.

Nem létezhet erkölcstelenségbe és a velejáró szenvedésbe süllyedés állapota, bűnös gondolatokra hajlás nélkül, vagy erkölcsi magaslatra emelkedés és annak tiszta boldogsága, tisztaságra vágyakozás folyamatos ápolása nélkül; éppen ezért az ember, a

gondolatok ura és parancsolójaként, önmaga formálója és környezetének alakítója, alkotója. Még megszületéskor a lélek önmagától áll elő és földi zarándoklatának minden lépése során olyan állapotok kombinációit vonzza magához, amelyek által önmagát fedi fel, és amelyek visszatükröződései saját tisztaságának vagy tisztátalanságának, erejének vagy erőtlenségének.

Az ember nem olyan dolgot vonz magához amelyet akar, hanem olyat, amilyen Ő maga. Szeszélyei, ambíciói megghiúsulnak minden lépésénél, de a legbelsőbb gondolatik és kívánságaik saját táplálékaikkal vannak táplálva, legyenek azok örültek, vagy tiszták. Az ember csakis önmagát veri bilincsbe; s a gondolatok és cselekedetek a sors börtönőrei - ha aljasak, rabságban tartanak; egyúttal ezek a szabadság angyalai is - ha nemesek, megszabadítanak.

Az ember nem azt kapja meg, amit óhajt és amiért imádkozik, hanem azt amit jogosan megérdemel. Kívánságai és imádságai csak akkor lesznek kielégítve és megválaszolva, ha a gondolataival és cselekedeteivel összhangban vannak.

Ezen igazság fényében mi értelme van annak, hogy "a körülmények ellen harcolni"? Azt jelenti, hogy az ember folyamatosan fordul ellene egy külső hatásnak, ugyanakkor táplálja és megőrzi annak okait szívében.

Ez az ok formát ölthet egy tudatos vétekben, vagy egy nem tudatos gyengeségben; de bármi is legyen, makacsul késlelteti tulajdonosának erőfeszítéseit, így az, hangosan orvoslatért kiált.

Az emberek nagyon szeretnének körülményeiken javítani, de vonakodnak attól, hogy önmagukon

javítsanak. Éppen ezért maradnak megkötve. Ha az ember nem riad vissza az önfeláldozástól, sohasem hibázik annak a célnak a megvalósításában, amire szíve van hangolva. Ez ugyanúgy igaz a földi, mint a mennyei dolgokra. Még annak az embernek is, akinek egyetlen kívánsága vagyonna szert tenni, fel kell készülnie arra, hogy személyes áldozatokat kell hoznia, mielőtt ezt a célját eléri; és mennyire inkább annak, aki egy erős és anyagilag kiegyensúlyozott életet szeretne megvalósítani?

Vegyünk például egy embert, aki nyomorúságosan szegény. Nagyon szeretne a körülményein, környezetén és otthonának kényelmén javítani, ezért folyamatosan megrövidíti munkáját, és úgy gondolja, hogy jogosan csapja be munkaadóját, arra alapozva, hogy nem elégséges a bére.

Az ilyen ember nem érti meg a legegyszerűbb tételeit azoknak az elveknek, amelyek az igazi jólét alapját képezik, és nem csak teljes mértékben alkalmatlan arra, hogy nyomorából kiemelkedjen, de lényegében még mélyebb nyomort vonz magához beengedvén és megcselekedvén e hanyag, álnok és férfiatlan gondolatokat.

Vagy például egy gazdag ember, aki fájdalmas és hosszan tartó betegség áldozata lesz falánkságából adódóan. Nagy összegeket is képes adni azért, hogy megszabaduljon betegségeből, de nem áldozza fel torkos kívánságait. Ki akarja elégíteni zaftos és természetellenes ételek utáni vágyakozását és szeretné az egészségét is megtartani egy időben. Ez az ember teljesen alkalmatlan arra, hogy egészsége jó legyen, mert még nem tanulta meg, az egészséges élet elsődleges szabályait.

Vagy például egy munkaadó, aki munkásokat

dolgoztat, és tisztességtelen intézkedéseket alkalmaz, hogy ne kelljen az előírt munkabért megfizetnie. Abban a reményben, hogy nagyobb haszonra tehet szert, dolgozói bérét lecsökkenti. Ez az ember mindent egybevetve alkalmatlan a gazdagságra. S akkor, amikor a csőd szélére kerül úgy megítélés, mint gazdagság szempontjából, a körülményeket okolja, nem tudván, hogy helyzetének ő az egyetlen okozója.

Ezt a három esetet pusztán azért mutattam be, hogy illusztráljam az igazságot, hogy az ember maga előidézője (akár szinte teljesen akaratlanul is) saját helyzetének, és amíg a jó végeredményt igyekszik elérni, folyamatosan megghiúsítja annak megvalósulását, mert olyan gondolatokat erősít önmagában, melyek lehetetlen, hogy összhangba kerüljenek az általa kívánt a végkifejlettel. Az ilyen esetek a végtelenségig többszöröződhetnek, vagy keveredhetnek, bár ez nem minden esetben igaz. Az olvasó, ha így határoz, nyomon követheti a gondolatok törvényének működését, a saját elméjében és életében, és amíg ezt teszi, pusztán külső körülmények nem szolgálhatnak érveléseink alapjául.

A körülmények mindamellettt olyan bonyolultak, a gondolat olyan mélyen gyökerezik, és a boldogság feltételei a személlyel együtt olyan széles körben változhatnak, hogy az ember teljes lelki állapotát (habár önmaga előtt ezek ismertek lehetnek) életének csupán külső képe alapján, más ember nem ítélni meg.

Az ember becsületes lehet bizonyos dolgok vonatkozásában, mégis szükségét szenved. Egy másik lehet tisztességtelen bizonyos vonatkozásokban,

mégis vagyokra tesz szert. De az általánosan alkotott vélemény, hogy az első ember az adott becsületesség miatt bukik el, a második pedig, az adott becstelenség miatt boldogul jól, felületes megítélés eredménye, amely azt feltételezi, hogy a becstelen ember majdnem teljesen erkölcstelen, és a becsületes majdnem egészen erkölcsös. Egy mélyebb tudás és széleskörűbb tapasztalat fényében azonban, ez a megítélés hibásnak bizonyul. A tisztességtelen embernek lehetnek olyan csodálatos erényei, amelyet a másik nem birtokol; és a becsületes ember visszataszító bűnei nincsenek jelen a másik emberben. A becsületes ember learatja becsületes gondolatainak és cselekedeteinek jó eredményét; de magában hordozza azokat a szenvedéseket, amelyeket bűnei hoznak létre. A becstelen ember hasonlóképpen, begyűjti a saját szenvedéseit és boldogságait.

Az emberi hiúságnak tetszik, ha azt hiheti, hogy az ember, bűnei miatt szenved; de addig, amíg az ember nem gyomlál ki minden beteges, keserű, és tisztátalan gondolatot a lelkéből, nem lehet abban a helyzetben, hogy tudja és kijelentse, hogy szenvedései a jó és nem a rossz tulajdonságainak eredményei. Az ehhez vezető úton, még jóval mielőtt egy felsőbb tökéletesség szintjét elérné, rá fog találni elméjében és életében működő nagy törvényre, mely teljes mértékben igazságos, és amely éppen ezért nem adhat jót a rosszért és rosszat a jóért.

Birtokában ennek a tudásnak, meg fogja tudni, ha visszanéz múltjára és vakságára, hogy élete a jelenben és mindig is, igazságosan lett elrendelve, és hogy múltbéli tapasztalatai, jók és rosszak egyaránt egyenlő értékű kinyilatkozásai voltak fejlődő, de még kifejletlen önmagának.

Jó gondolatok és cselekedetek sohasem állíthatnak elő rossz eredményt; rossz gondolatok és cselekedetek, sohasem állíthatnak elő jó eredményt. Egyszóval semmi más nem nőhet a kukoricából, mint kukorica, és semmi más a csalánból, csak csalán. Az ember a természetes világban megérti ezt és együttműködik vele; de kevesen értik meg ugyanezt, az elme és erkölcs világában (pedig ez éppen olyan egyszerű és tévedhetetlen), éppen ezért nem is tudnak együttműködni ezzel.

A szenvedés mindig valamilyen irányú rossz gondolat hatása. Jelzője annak, hogy az ember nincs összhangban önmagával, és a léte törvényével. Az egyetlen és felsőbbrendű használata a szenvedésnek, minden hasztalan és tisztátlan dolog kiegészése és az azoktól történő megtisztulás. A szenvedése elmúlik annak, aki tiszta. Nincs értelme az arany kiegészésének, ha a salakot már eltávolították, és a tökéletesen tiszta és megvilágosodott lény nem szenvedhet.

A körülmények, amelyekkel az ember szenvedések közepette találkozik, saját elmébéli diszharmóniájának eredményei, a körülmények, amelyekkel az ember áldások közepette találkozik, saját elmébéli harmóniájának eredménye. Az áldás, és nem az anyagi dolgok birtoklása a mércéje a jó gondolatoknak; nyomorúság, és nem az anyagi dolgok hiánya mércéje a rossz gondolatoknak. Egy ember lehet átkozott és gazdag; vagy lehet áldott és szegény. Az áldás és gazdagság, csak a gazdagság bölcs és erkölcsös használata esetén járhatnak együtt.

A szegény ember is csak akkor süllyed nyomorba, ha jussát, mint rá jogtalanul kiszabott terhet tekint. A szegénység és az önkényeztetés, a nyomor két

szélsősége. Mindkét állapot egyformán természetellenes és elmebéli zavar eredménye. Az embernek nem megfelelőek a feltételei, míg nem boldog, egészséges és jómódú; és a boldogság, egészség és jómód eredményei annak, hogy az ember és körülményei, a külső a belsővel összhangban megváltozik.

Egy ember egyedül akkor kezd el emberré válni, amikor abba hagyja a siránkozást és szitkozódást, és keresni kezdi az elrejtett igazságot, amely az életét szabályozza. Az elméjét arra a szabályozó tényezőre állítja és felhagy azzal, hogy másokat okol saját körülményei miatt. Erős és nemes gondolatokkal építi fel magát; felhagy azzal, hogy körülményei ellen rúgkapál, ellenben elkezd azokat segítségként használni a mihamarabbi előrehaladásához, és eszközként, hogy felfedezze a rejtett erőket és lehetőségeket önmagában.

Az univerzum domináns elve a törvény, és nem a zűrzavar; Igazság, és nem igazságtalanság a lelke és anyaga az életnek. Becsületesség és nem a becstelenség a formáló és mozgatóerő a világ szellemi kormányzásában. S mivel ez így van, az embernek nincs más teendője, mint önmagát igazzá tenni, hogy megláthassa, hogy az univerzum is igaz. A folyamat alatt, míg önmagát igazzá teszi, rá fog jönni, hogy ahogyan gondolatait egyes dolgok, és a többi ember felé hangolja, a dolgok és emberek is felé fognak hangolódni.

Ennek az igazságnak a bizonyítéka megvan minden emberben, éppen ezért könnyű nyomozást tesz lehetővé szisztematikus önmegfigyelés és önelemzés által. Ha az ember gyökeresen

megváltoztatja gondolatait, le lesz nyűgözve attól a gyors változástól, amit ez eredményez életének anyagi feltételeiben. Az ember úgy gondolja, hogy a gondolatok eltitkolhatók, de ez nem igaz. Az gyorsan szokásokban kristályosodik ki és a szokás körülményekben szilárdul meg. Állatias gondolatok részeges szokásokban és bujaságban kristályosodnak ki, melyek szűkölködés és betegség körülményben szilárdulnak meg. Mindennemű tisztátlan gondolat erőltetett és megtévesztő szokásokban kristályosodik ki és őrlítő és ártalmas körülményekben szilárdul meg. A félelem, kétely, és határozatlanság gondolatai gyenge, férfiatlan, és tétova szokásokban kristályosodnak ki, amelyek az elbukás, a nyomor, és rabszolgai függés körülményeiben szilárdulnak meg. Lusta gondolatok gyenge tisztátlan és őszintétlen szokásokban kristályosodnak ki, melyek alávaló és szegényes körülményekben szilárdulnak meg. Gyűlölettel teli elítélő gondolkodás, vádaskodó és erőszakos szokásokban kristályosodnak ki, melyek a sérülésekben és üldözöttségben szilárdulnak meg. Önös gondolatok minden fajtája önkeresés szokásában kristályosodik ki és gyötrő körülményekben szilárdul meg.

Másrésről mindenféle gyönyörű gondolat, kellemes és barátságos szokásokban kristályosodik ki, amely remek és fényes körülményekben szilárdulnak meg. Tiszta gondolatok az önmérséklet és önuralom szokásában kristályosodnak ki, melyek nyugalmas és békés körülményekben szilárdulnak meg. Bátorság, önbizalom és döntés férfias szokásokban kristályosodik ki, melyek a siker, teljesség és szabadság körülményeiben szilárdulnak meg.

Energiával teli gondolatok tiszta és szorgalmas szokásokban kristályosodnak ki, amelyek a kellemes körülményben szilárdulnak meg. Finom és megbocsátó gondolatok a kedvesség szokásában kristályosodnak ki és védelmező, megóvó körülményekben szilárdulnak meg. Szerető és önzetlen gondolatok biztos és maradandó jólét és igazi gazdagság körülményében szilárdulnak meg.

Egy bizonyos gondolatmechanizmus, amely mellett az ember kitart, légyen az jó vagy rossz, az eredményét haladéktalanul előállítja a jellemben és a körülményekben. Az ember nem választhatja meg közvetlenül a körülményeit, de megválogathatja a gondolatait, és így közvetett módon, de mégis biztosan változtathat körülményein. A természet minden embernek segít, hogy gondolataiban, amelyeket leginkább felerősít önmagában, örömét lelje, lehetőségek melyek a leggyorsabban hozzák felszínre a jó és a gonosz gondolatokat, bemutatásra kerültek.

Ha az ember felhagy bűnös gondolataival, az egész világ meglágyul felé, és mindenki készen fog állni, hogy neki segíthessen. Ha félreteszi gyenge és beteges gondolatait, a lehetőségek fognak mindenfelől előbújni, hogy előmozdítsák erős szándékaiban. Ha jó gondolatokat ápol, nem lesz az a nehéz sors amely oda tudná őt kötni nyomorába és szegényébe. A világ számodra kaleidoszkóp, s a változó színskombinációk, amelyeket a siker pillanataiban megmutat neked, örökké mozgó gondolataid tökéletesen elrendezett képei.

*Az leszel, ami lenni akarsz
Hagyd a bukást hamisan tündökölni
A sivár szóban „környezet”
De a lélek azt megveti, és szabad*

*Az idő ura, a tér meghódítója;
a hencegő szélhámos Szerencse szelidítője
A zsarnok Körülmény parancsolója,
Ki koronától megfosztva szolgálója*

*Az Emberi Akarat, az erő mely láthatatlan
A lélek leszármazottja, ki halhatatlan,
Képes utat vágni bármely célhoz,
Ha kell, gránit falon át.*

*Ne légy türelmetlen a késedelemben
De várj, mint olyan ki érti,
Mikor felemelkedik és parancsol a lélek
Az istenek engedelmességre készek*

(Mátrai Szilárd fordítása)

III. A gondolatok hatása az egészségre és testre.

A test az elme szolgája. Engedelmeskedik az elme beavatkozásainak, legyenek azok szabadon választottak, vagy automatikusan kifejeződők.

Törvényellenes gondolatok meghívásakor a test gyorsan betegségbe, hanyatlásba süllyed; a hálás és szép gondolatok parancsára fiatalságba és szépségbe öltözik.

A betegség és egészség, éppúgy mint a körülmények, a gondolatokban gyökereznek. Beteges gondolatok beteg testben fognak kifejezésre jutni. A félelemmel teli gondolatokat úgy ismerjük, mint ami olyan gyorsan öl, mint a puszkagolyó, és máig is folyamatosan emberek ezreit öli meg, éppen olyan biztosan, még ha kicsit lassabban is. Azok az emberek, akik valamilyen betegségtől való félelemben élnek, azok meg is fogják azt kapni. Az aggodalom hamar leépíti az egész testet, és szabad utat enged a betegség beáramlása számára; míg a tisztátlan gondolatok, még ha fizikailag nincsenek is kielégítve, annál is hamarabb zúzzák szét az idegrendszert.

Erőtéljes, tiszta és vidám gondolatok a testet életerővel és kecsességgel töltik meg. A test egy érzékeny és képlékeny hangszer, amely hamar válaszol azokra a gondolatokra, melyek hatással vannak rá, és a gondolatok szokásai meghozzák saját eredményüket, jót vagy rosszat, azoktól függően.

Az embernek tisztátlan és mérgezett marad mindaddig a vére, míg szaporítja tisztátlan gondolatait. Tiszta szívből tiszta élet és tiszta test fakad. A szennyes elméből szennyes élet és romlott test származik. A gondolat a cselekedet, az élet és a

megnyilvánulás forrása; tedd tisztává a forrást és minden megtisztul vele együtt.

Az étrend megváltoztatása nem fog segíteni olyan emberen, aki nem változtatja meg a gondolatait. Amikor az ember a gondolatait tisztává teszi, nem kíván többé tisztátlan étkeket. Tiszta gondolatok, tiszta szokásokat hoznak létre. A szentnek nevezett ember, aki nem mossa meg a testét az nem szent. Annak, aki megerősítette és megtisztította gondolatait, a rosszakaróval gondolnia sem kell.

Ha a testedet tökéletesíteni akarod, őrizd meg az elmédet. Ha meg szeretnéd újíteni a testedet, szépítsd meg az elmédet. A rosszindulat, az irigység, a csalódottság és csüggedés gondolatai ellopják a testtől az egészséget és kecsességet. A savanyú arc nem véletlenül jön; savanyú gondolatok hozzák létre. A ráncokat, amelyek csúfítanak, az örültség, a szenvedélyek, és a büszkeség rajzolja az arcra.

Ismerek egy kilencvenhat éves nőt, akinek épp olyan élénk, és ártatlan az arca, mint egy kislánynak. Ismerek egy férfit jóval a középkor alatt, akinek az arcvonásai nem harmonikusak. Az egyik egy kedves és fényes természet eredménye, a másik a szenvedély és az elégedetlenség következménye.

Ahogyan nem lehet egy kellemes és egészséges a lakhelyed anélkül, hogy szabadon beengeded a levegőt és a napfényt, így egy erős test és világos vidám, vagy békés arckifejezés, csak abból származhat, ha szabadon beengedjük elménkbe a boldogság, a jóakarát és nyugalom gondolatait.

Az idősek arcán vannak ráncok, melyeket a rokonszenv, másokat az erős és tiszta gondolatok, és még másokat a szenvedély rajzoltak az arcra; ki ne lenne képes megkülönböztetni ezeket? Azokhoz, akik

tisztességesen éltek, a kor szelíd, békés és olyan lágyan kellemes, mint a lenyugvó nap. Nemrégiben láttam egy filozófust a halálos ágyán. Nem volt öreg, csak években kifejezve. Olyan édesen és békésen halt meg, ahogyan élt.

Nincs olyan jó orvos, mint a derűs gondolatok, hogy a test betegségeit elűzze; nincs a jóakarathoz fogható vigasztaló, amely szétoszlatná a bánat és keserűség árnyait. Az életet folyamatosan beteges akarattal, kritizálásban, gyanakvásban, és irigységben leélni, egyenlő az önmagunk saját kézzel kiásott börtön-verembe zárásával. De mindenről jót gondolni, mindenhez jó kedvvel állni, türelmesen megtanulni, hogy hogyan találjuk meg mindenben a jót – ilyen önzetlen gondolatok az igazi kapui a mennyországnak; és ha napról napra megmarad abban, hogy békés gondolatokat táplál minden teremtmény felé, bőséges békességet fog hozni a gondolatok birtokosának.

IV. Gondolat és cél

Amíg a gondolat nem célhoz kötött nincs értelmes eredmény. A legtöbb ember megengedi, hogy gondolatai bárkája „sodródjon” az élet óceánján. A céltalanság egy vétek, és az ilyen sodródás nem folytatódhat annak az életében, aki a katasztrófából és a pusztulásból kifelé szeretne kormányozni.

Azok, akiknek az életében nincsen központi cél, könnyen prédaivá lesznek a kicsinyes aggodalmaknak, félelmeknek, nehézségeknek, és önsajnálatnak, amelyek mind jelzői a gyengeségnek, amely épp olyan biztosan, mint a szándékosan megfontolt bűncselekmények (bár más úton), elbukáshoz, boldogtalansághoz, és veszteséghez vezetnek, mert a gyengeség nem maradhat meg egy energiából fakadó univerzumban.

Az embernek ki kell találnia egy törvényes célt, amit a szívében helyez el, hogy megvalósítsa. Ezt a célt gondolatai központjává kell tennie. Lehet ez egy képzeletbeli dolog, vagy valóságos tárgy, abban az időpontban annak jellegétől függően. Bármelyik is legyen, gondolaterejét állandóan arra a célra kell fókuszálnia, amelyet önmagának kitűzött. Ezt a célt legfontosabb kötelességévé kell tennie, és odaszentelnie magát annak megszerzésére, nem engedve meg gondolatainak, hogy múló szeszélyek, vágyak, és képzelődések felé kalandozzon. Ez a királyi út, az önuralomhoz és az igazi gondolat koncentrálásához. Még ha újra és újra el is bukik az ember gondolatai megvalósításában – amely szükségszerűség, míg a gyengeséget le nem győzi – az ezáltal megnyert jellembeli erősség lesz a mércéje igazi sikerének, s ez lesz majd az új kezdőpont, a

következő erőhöz és győzelemhez.

Azoknak, akik nincsenek felkészülve egy nagy cél elfogadására, gondolataikat jelenlegi hivatásuk hibátlan végrehajtására kell koncentrálniuk, függetlenül attól, hogy mennyire tűnik jelentéktelennek a szerepük. Csak így lesznek gondolatai összefogottak és fókuszáltak, és a megoldás és energia is létrejön. Ha ez már rendben van, nincs semmi, ami ne válna valóvá.

A leggyengébb lélek, mely ismeri önnön gyengeségét, és hiszi ezt az igazságot – hogy az erő csak gyakorlás és erőfeszítés árán fejleszthető ki – ebben a hitben, azonnal el fogja kezdeni önmagát gyakorolni. Erőfeszítést erőfeszítéshez adva, türelmet türelemre és erőt erőre halmozva, soha nem hagy fel a fejlődéssel, míg végül isteni erővé nem növekedik.

Ahogyan a fizikailag gyenge ember óvatos és türelmes edzéssel erőssé teheti önmagát, így a gyenge gondolatú ember, ha megfelelő gondolkodást gyakorolja, megerősítheti gondolatait.

Ha félreteszed a céltalanságot és gyengeséget, és célirányosan kezdesz el gondolkodni, beállsz azon erőteljes egyének sorába, akik a bukást csakis a megvalósuláshoz vezető egyik ösvénynek tartják. Aki minden körülményt szolgájjá tesz, és akinek a gondolata erős, félelem nélkül tesz kísérletet, és mesterien hajt végre.

Ha az ember már megértette hogy mi a célja, gondolatban egyenes ösvényt kell kijelölnie annak eléréséhez, nem nézve sem balra, sem jobbra arról. A kételyt és félelmet szigorúan ki kell zárni. Ezek olyan romboló elemek, melyek az erőfeszítések egyenes útját feltörik, így kacskaringóssá, hatástalanná,

használhatatlanná teszik azt. A kétely és félelem gondolatai soha nem teljesítenek be semmit. Mindig a bukáshoz vezetnek. A cél, energia, erő a cselekvéshez, és az erőteljes gondolatok abbamaradnak, amikor a kétely és félelem belopódnak.

A tenni akarás abból ered, hogy tudjuk, hogy képesek vagyunk valamit megtenni. A kétely és félelmek a tudás legnagyobb ellenségei, és aki táplálja őket, aki nem pusztítja el őket, önmagát hiúsítja meg minden lépésében.

Az, aki legyőzi a kételyt és a félelmet, legyőzi az elbukást is. Minden egyes gondolata szövetkezett az erővel, és minden nehézséggel rövid időre találkozik, majd felülkerekedik azokon. Céljait időszerűen ülteti, és virágoznak, és korai gyümölcsöt teremnek, melyek nem esnek éretlenül a földre.

A gondolat félelemmentesen szövetkezve a céllal, teremtő erővé válik. Aki ezt tudja, kész arra, hogy felsőbbrendű és erősebb legyen, mint egy kazal hullámzó gondolat, és változó érzés. Az, aki ezt tudja, tudatos és okos kormányzójává válik észerejének.

V. A gondolat- tényező a megvalósításban

Minden, amit az ember magvalósít, és minden, aminek a megvalósításában csődöt mond, saját gondolatainak közvetlen eredménye. Egy igazságosan elrendelt világegyetemben, ahol az egyensúly elvesztése teljes megsemmisüléshez vezet, az egyén felelőségének teljesnek kell lennie. Egy ember gyengesége és erőssége, tisztasága és tisztátlansága, mind annak, és nem más embernek a sajátjai. Ő maga idézte elő azokat, és nem más ember; és azokat csakis ő változtathatja meg, más soha. A körülményei szintén az ő sajátjai, és nem más emberéi. Szenvedései és boldogsága saját belsőjéből fejlődtek ki. Ahogyan gondolkodik, olyan ő; ahogyan folytatja a gondolkodást, épp olyan marad.

Egy erős ember nem segíthet egy gyengén, csak, ha a gyenge is szeretné, hogy segítsenek neki. És még ebben az esetben is, a gyenge embernek kell önmagát erőssé tennie. Saját erejéből kell kifejlesztenie azt az erőt, amit másokban csodál. Senki más, csak ő maga változtathat az életén.

Szokás, hogy az emberek azt gondolják és mondják; „Sok ember azért rabszolga, mert van egy rabszolgatartó, utáljuk hát a rabszolgatartót!” De van egy kicsi, de egyre növekvő tendencia, amely megfordítja ezt a megítélést, és azt mondja, „Egyetlen ember a rabszolgatartó, mert sokan rabszolgák; vessük hát meg a rabszolgákat!”

Az igazság az, hogy az elnyomó és a rabszolgák együttműködő partnerek a tudatlanságban, s míg látszólagosan egymást, valóságosan önmagukat kínozzák. A tökéletes tudás meglátja a törvényt

működését az elnyomott gyengeségében, és meglátja az elnyomó rossz célra használt erejét. A tökéletes szeretet, látva azt a szenvedést, melyet mindkét állapot maga után vonz, egyiket sem ítéli el; a tökéletes részvét mindkettőt, elnyomót és elnyomottat is átöleli. Az, aki legyőzte a gyengeséget, és ellökte magától az önző gondolatokat, sem az elnyomók, sem az elnyomottak közé nem tartozik. Ő szabad ember.

Az ember, csak gondolatai felemelésével növekedhet, győzhet, és érhet el célokat. Csak gyenge, szánalmas és nyomorult maradhat, ha visszautasítja gondolatainak felemelését.

Mielőtt az ember bármit is elérne, még ha csak az anyagi dolgokról beszélünk is, fel kell, hogy emelje gondolatait a rabszolgákra jellemző és állati vágyak fölé. A siker érdekében lehet, hogy nem szükségszerű feladnia minden állatiasságát és önzőségét, de annak legalább egy részét fel kell áldoznia. Egy ember, akinek az első gondolata egy állatias vágy, nem tud sem tisztán gondolkodni, sem módszeresen tervezni. Nem tudja megtalálni és fejleszteni rejtett forrásait, és minden vállalkozásában el fog bukni. Mivel nem kezdi el derekasan kontrollálni gondolatait, nincs olyan pozícióban, hogy bármilyen ügyet kézbe vegyen, és komoly felelősséget vállaljon fel. Nem alkalmas arra, hogy önálló döntést hozzon és hogy önmagában megállja a helyét. De határait, csak gondolatai és választásai szabják meg.

Nem lehet sem előrehaladás, sem megvalósulás áldozat nélkül. Egy ember világi sikere akkora lesz, mint amekkora mértékben feláldozza zavarodott állati gondolatait, és irányítja gondolatait terveinek megvalósulására, illetve szándékának és

önbizalmának erősítésére. Minél magasabbra emeli gondolatait, annál nagyobb lesz a sikere, annál áldottabb és kitartóbb lesz céljainak elérésében.

Az univerzum nem szívleli a kapzsit, a becstelent, az erköcstelent, bár néha a pusztá felszínén úgy tűnhet, hogy igen. Segíti az őszintét, a nagylelkűt, az erkölcsöst. Minden idők legnagyobb tanítói különböző módokon jelentették már ki ezt, és hogy ezt bebizonyíthassa és tudatosíthassa az ember, nem kell mást tennie, minthogy kitartóan egyre erkölcsösebbé tennie magát gondolatainak fel-emelésével.

Intellektuális eredmények a gondolatok bölcsességre vagy a természet szépségére és igazságosságára való koncentrálásából lesznek. Ilyen eredmények lehetnek kapcsolatban a hiúsággal és az ambícióval, de nem ezen jellemvonásokból következnek. Természetes eredményei a hosszú távú és lelkes erőfeszítésnek és a tiszta és önzetlen gondolatoknak.

A spirituális eredmények, szent törekvések beteljesülései. Az, aki állandóan nemes és szárnyaló gondolatok elképzelésében él, aki tisztaságban és önzetlenségben lakozik, olyan biztosan fog bölccsé és nemessé válni és befolyással bíró és áldott pozícióba emelkedni, mint ahogy a nap eléri az ég tetejét, és a hold a holdtöltét.

Bármilyen előrehaladás az erőfeszítés koronája, a gondolat diadémja. Az önuralom, eltökéltség, tisztaság, becsületesség és jól irányított gondolatok segítségével az ember felemelkedik.

Az ember magas sikereket érhet el a világban, a szellemi birodalomban, magasztos hozzáállásának megfelelően, és újra gyengeségbe és nyomorba

ereszkedik le, megengedvén, az arrogáns, önző, és romlott gondolatoknak, hogy őt birtokba vegyék.

A jó gondolatok általi győzelmeket, csak körültekintéssel tarthatjuk fenn. Amikor a siker biztosra vehető, sokan utat engednek, és hamar visszaesnek a kudarcokba.

Minden, az üzleti, értelmi, vagy szellemi világban elért eredmény, meghatározottan irányított gondolatok eredményei. Ugyanazon törvény által irányítottak, és ugyanaz a módszerük. Az egyetlen különbség abban van, hogy mi a megszerzendő tárgy. Aki keveset akar elérni, kevés áldozatra lesz szüksége; aki sokat akar elérni, annak sokat kell áldoznia. Aki nagy dolgokat akar valóra váltani, nagy áldozatot kell hoznia.

VI. Jövőképek és ideálok

Az álmodozók a világ megmentői. Mivel a látható világot a láthatatlan tartja fenn, így az embereket megpróbáltatásaiikon, bűneiken, és aljas mesterkedéseiken keresztül a magányos álmodozók gyönyörű látomásai táplálják. Az emberiség; - az nem feledkezhet el álmodozóiról; - az, nem hagyhatja, hogy álmokképek eloszoljanak és meghaljanak; - az bennük él; - az olyan valóságként ismeri őket, amelyeket egy napon látni és tudni fog.

Zeneszerző, szobrász, festő, író, próféta, bölcs – ezek alkotói a túlvilágnak, a mennyország építészeti. A világ azért szép, mert ők éltek. Nélkülük a dolgozó emberiség elpusztulna.

Az, aki egy gyönyörű látomást, egy szárnyaló elképzelést melenget szívében, egy napon meg fogja azt valósítani. Kolumbusz egy másik világról alkotott álmokképet őrzött a szívében, és felfedezte azt. Kopernikusz a többszörös világokról és egy tág univerzumról alkotott vízióját táplálta, és felfedezte azt. Buddha egy szeplőtlen szépség és tökéletes béke szellemi világának vízióját látta meg, és belépett oda. Tápláld az álmokképeidet; dédelgesd elképzeléseidet. Szeresd a zenét, amely felkavarja a szívedet, és a szépséget, a mely elmédben ölt alakot, a szeretetreméltóságot, mely bársonnyal vonja be legtisztább gondolataidat. Mert belőlük fog előállni minden gyönyörűség körülmény, minden mennyei környezet; ezekből, ha te csak hű maradsz hozzájuk, a világod végül fel fog épülni.

Kívánság egyenlő a megszerzéssel; a vágyakozás egyenlő a megvalósítással. Ha ember legalapvetőbb kívánságai teljes mértékben kielégülnek, épp

legtisztább vágyakozásai koplalnának ellátás nélkül? Nem, a Törvény nem ilyen! Ilyen feltétel mellett sohasem működne a

„kérj és fogadd!”.

Álmodj magas röptű álmokat, és amilyen az álmod, olyanná leszel. A látomásod az ígéret arra, hogy mivé fogsz egy napon válni; álmokképed a prófécia, arról, amiről végül lebontod a fátylat.

A legnagyobb eredmény kezdetben és még egy jó ideig egy álom volt. A tölgyfa a makkban alszik, a madár a tojásban vár. És egy lélek magasabb rendű látomásában, egy ébredő angyal megmozdul. Az álmok a valóság csírái.

A körülményeid lehetnek kedvezőtlenek, de nem fognak így maradni, ha te csak meglátsz egy álomképet, és küzdesz, hogy elérd. Nem utazhatsz magadon belül, úgy, hogy kívül minden mozdulatlan marad. Van egy ifjú, akinek a helyzete nyomasztó a szegénység és munka miatt. Hosszú órákig egy egészségtelen műhely falai közé zárva; műveletlenül és a jó modor teljes hiányában. De jobb dolgokról álmodik. Eszességről, műveltségről, jóindulatról és szépségről gondolkodik. Felfogja, és gondolatban felépít egyideális életkörülményt. A szélesebb szabadság és a nagyobb cél birtokba veszi őt; s fáradhatatlanul cselekvésre ösztönzi, így felhasználja minden szabadidejét, és eszközét, hogy láthatatlan erejét és forrásait fejlessze. Nagyon hamar annyira megváltozik az elméje, hogy a műhely már nem tudja őt visszatartani. Az, annyira diszharmóniába került agyának beállítottságával, hogy úgy hullott ki az életéből, mint egy ruhadarab, melyet félredobnak.

S azon lehetőségek növekedésével melyek növekedő erejének látkörébe beférnek, kijut mindenből. Évek múlva látjuk ugyanezt a fiatalembert, mint felnőtt férfit. Látjuk, hogy bizonyos elme-erőknek mestere lett, melyekkel a teljes világra kiterjedő befolyással és szinte egyedülálló erővel gyakorolja hatalmát. Kezeiben óriási felelősségek köteleit tartja; beszéde és élete megváltozott; férfiak és nők függenek szavain és formálják át jellemüket. Olyan fényes középponttá válik, mint a nap, amely körül számtalan sors forog.

Valóra váltotta fiatal kora vízióját, eggyé vált álomképével.

Te úgyszintén, a szíved vízióját (és nem magát a vágyat) fogod megvalósítani, legyen az aljas, vagy gyönyörű, vagy mindkettő keveréke; éppen ezért mindig annak irányába fogsz helyezni, amelyet titokban jobban szeretsz. A kezeidbe lesznek rakva gondolataid pontos eredményei. Azt fogod megkapni, amit megkerestél; sem többet, sem kevesebbet. Bármilyen legyen a jelenlegi környezeted, gondolataiddal – vízióddal és álomképeddel fogsz elesni, megmaradni, vagy felemelkedni. Olyan kicsi leszel, mint a legkisebb téged kézben tartó tényező, és olyan nagy, mint a téged meghatározó vágy.

Aki nem gondolkodik, aki tudatlan, aki tétlen, a dolgok látszólagos hatását látja csak, magukat a dolgokat nem, mázról, szerencséről, véletlenről beszél. Látnak valakit meggazdagodni és azt mondják: „Mennyire szerencsés ember!”

Az értelmileg tehetségessé vált embert szemlélve felkiáltanak: „Oh mennyire kedveli őt az ég!” S mintha annak szenthez hasonló jelleme és széleskörű befolyásai semmisen lennének, megjegyzik:

„A szerencse mindenben mellette áll!”

Nem látják a próbálkozásokat és bukásokat, a küszködéseket, amelyeket ezek az emberek elszenvettek, hogy tapasztalatukat megszerezhessék. Nem ismerik az áldozatokat, amelyeket hoztak, azt a rettenthetetlen erőfeszítést, melyet befektettek, a hitet, amelyet gyakoroltak, hogy a pillanatnyilag felülmúlhatatlanon túlléphessenek, és megvalósítsák szívük vízióját. Nem látják a sötétet és a szívfájdalmat; csak a fényt és a boldogságot látják, és azt „szerencsének” nevezik. Nem látják a hosszú és nehéz utat, csak a kellemes cél meglétét és úgy hívják „jó sors”.

Nem értik meg a folyamatot, csak az eredményt észlelik, és „szerencse” – úgy nevezik.

Minden emberi ügyletben vannak erőfeszítések és eredmények. Az erőfeszítés erőssége, mértéke az eredménynek. Nincs változás ebben. Ajándékok, erő, anyagi, műveltségbeli és lelki birtokaink, erőfeszítéseink gyümölcsei. Beteljesült gondolatok, megvalósult célok, valóra vált víziók.

A látomás, melyet felmagasztalsz az elmédben, a vágyalom, melyet szíved trónjára ültetsz – ezek azok, amik által az életedet fel fogod építeni; ezek azok, amivé te válni fogsz.

VII. Békesség

Az elme nyugalma, a bőség egyik leggyönyörűbb ajándéka. Hosszú és türelmes önuralomra törekvés eredménye. Jelenléte jelzője az érett tapasztalatnak, és a gondolat törvényeiről és működéséről alkotott több mint hétköznapi ismeretnek.

Egy ember abban a mértékben válik nyugodttá, amennyire megérti önmagát, mint gondolatból fejlett lényt. Az ilyen tudáshoz, szükség van mások megértésére, mint a gondolat eredménye, és ahogyan kifejleszti a megfelelő megértést, és egyre világosabban látja a dolgok közti belső kapcsolatokat az ok és okozat működése által, abbahagyja az akadékoskodást, füstölgést, aggodást, és bánkódást.

Kiegyensúlyozott, rendíthetetlen és nyugodt marad.

A nyugodt ember, mivel már megtanulta hogyan kormányozza önmagát, tudja, hogyan alkalmazkodik másokhoz. És ők pedig tisztelik lelki erejét. Érzik, hogy tanulhatnak tőle és bízhatnak benne. Minél nyugodtabbá válik egy ember, annál nagyobb a sikere, a befolyása, az ereje a jóra. Még a hagyományos kereskedő is üzletének növekedő előrehaladását fogja tapasztalni, ahogy egyre nagyobb önuralmat és nyugalmat fejleszt ki, mert az emberek mindig olyan személyt választanak kereskedőpartnerüknek, akinek viselkedése igazságos.

A kemény, nyugodt embert mindig szeretik, és nagyra becsülik. Olyan ő, mint egy árnyékadó fa a szomjas földön, vagy egy óvó szikla vihar idején. Ki ne szeretne egy nyugodt szívet, egy szelíd, kiegyensúlyozott életet? Mindegy, hogy esik az eső,

vagy süt a nap, és mindegy milyen változások jönnek, azoknak, akik birtokolják ezeket az áldásokat, mert ők mindig szelídek és nyugodtak. A jellem eme maradéktalan nyugalma, amelyet szelídségnek nevezünk, a kultúra utolsó leckéje. Ez az élet virága, a lélek gyümölcse. Olyan értékes, mint a bölcsesség – kívánatosabb, mint a tiszta arany. A pusztá pénz keresés, mennyire jelentéktelennek látszik, ha a nyugodt étellel hasonlítjuk össze! Az étellel, amely az igazság óceánjában lakozik, a hullámok alatt, túl azon, ahová a viharok elérnek, az Örök Nyugalomban!

Milyen sok embert ismerünk, akik megkeserítik az életüket, akik robbanékony természetükkel mindent elrontanak, ami kellemes és szép, akik lerombolják jellemük egyensúlyát, és haragot tartanak! Kérdés, hogy vajon az emberek nagy többsége nem-e az önuralom hiányának köszönhetően dönti romokba az életét és teszi tönkre boldogságát? Milyen kevés emberrel találkozunk az életben, akik kiegyensúlyozottak, akik azzal a töretlen nyugalommal rendelkeznek, amely a kiforrott jellem sajátja!

Igen, az emberiség hullámszerűen irányítatlan szenvedéllyel, viharos a kormányozatlan bánattól, s körbe-körbe sodorja az aggodalom és kétely szele. Csak a bölcs ember, csak akinek a gondolatai ellenőrzöttek és megtisztultak, bírhatja a lélek szeleit és viharait engedelmességre.

Vihar verte lelkek, bárhol is legyetek, bármilyen körülmények között, tudnotok kell: Az élet óceánján az áldottság szigetei rád mosolyognak, és álomképeid a napos tengerpartja a te érkezésedet várja! Tartsd

erősen a kezed a gondolat kormányán. Lelked mélyén ott fekszik a parancsoló Mester; Ott van csak alszik; ébreszd fel Őt! Az önuralom erő. A jó gondolat kiválóság. A nyugalom hatalom. Szólj a szívedhez „Békesség! Maradj nyugodt!”

Nem tudod megváltoztatni a gondolataidat anélkül, hogy közben meg ne változna az életed – jó vagy a rossz irányban is. Merülj bele a megfelelő gondolatokba és olyan személlyé válsz amilyennek lenned kellene, olyan biztosan, mint ahogy az elültetett makkból tölgy nő nem pedig fenyő.

Ültesd el a makkot még ma!

VIII. Jegyzetek

IX. Hivatkozások

Engedélyezett a könyv másolása és példányainak szétosztása, egészen addig amíg ez egészben, hozzáadás és kivonatolás, valamint változtatás nélkül történik és anyagi ellenszolgáltatás nélkül.

Minden jog fenntartva világszerte. © 2001
AsAManThinketh.net

Ennek az ingyenes könyvnek az eredeti forrása:
<http://www.AsAManthinketh.net>

As A Man Thinketh.net PO boks 2087
St. Augustine, FL 32085 USA

Magyar fordítás: Dányi Viktória, Mátrai Szilárd

Borítót tervezte és a könyvet újra szerkesztette:
Tóthné Török Tímea

2019.

XI. Tartalom

Előszó	3
I. Gondolatok és jellemvonások.....	4
II. A gondolat hatása a körülményekre	7
III. A gondolatok hatása az egészségre és testre.	19
IV. Gondolat és cél	22
V. A gondolat- tényező a megvalósításban.....	25
VI. Jövőképek és ideálok.....	29
VII. Békesség.....	33
VIII. Jegyzetek.....	36
IX. Hivatkozások.....	37
XI. Tartalom	38
Ki volt James Allen?.....	40

Ki volt James Allen?

Annak ellenére, hogy könyve, az „Ahogyan gondold” a világ minden részéről milliókat ösztönzött, és részben felelős a teljes személyiségfejlesztő iparág megszületéséért is, nagyon keveset tudunk a könyv megalkotójáról, James Allenről.

Leicesterben, Angliában született 1864-ben és egy angol nagyvállalat igazgatójának személyi titkára volt 1902-ig. 38 éves korában „nyugdíjba vonult”, hogy írhasson és egy kis farmra Ilfracombe-ba költözött feleségével.

Több mint 20 művet vetett papírra, mielőtt 48 évesen váratlanul meghalt.

Az „Ahogyan gondold” sok más íróra is nagy hatással volt, olyanokra mint Norman Vincent Peale, Earl Nightingale, Dennis Waitley és Tony Robbins.

A „kiskönyv”-et, ahogyan ő nevezte, öt nyelvre fordították le, ezzel olvasók millióit inspirálva, abban a felismerésben, hogy az ember képzeletei valósággá válhatnak, egyszerűen a gondolatok erejének köszönhetően.